

JUBILEUMOK ELÉ

Mikor a Szenteleky-, Kosztolányi- és Csáth-évfordulókat ünnepljük, nem gondoltuk, hogy hamarosan a jugoszláviai magyar irodalom már saját nevelésű nemzedéke is az ünneplendők sorába lép. Bekövetkezett. Az ünnepeltek talán rezignáltan veszik ezt tudomásul, de az irodalom fóruma, az Üzenet szívesen él az alkalommal, hogy a nemzedékeknek ezt az egymást követő, egymásra építkező folyamatát tudatosíthatja.

Az alkalom kezünkre jár ebben: a nyolcvanadik évét ünneplő Lőrinc Péter, a hatvanadikat taposó Zákány Antal, s az ötvenedikbe lépettek: Acs Károly, Dér Zoltán, Fehér Ferenc, Kopeckzy László és Sáfrány Imre együttes köszöntésével éppen a nemzedékekből képződött rétegzettség történelmi tudatát tehetjük érzékelhetővé. Mert nem minden történelem, ami elmúlt, csak az, ami egy szerves folyamat medrébe kerül, ami vissza- és előremutató összefüggésekbe ágyazódik. S azok a nemzedékek, amelyeknek képviselőit most ünnepljük, már a mi különtörténetünk törvényei szerint alkották műveiket, róluk szólva e különtörténet ívének elemei úgy szemlélhetők immár, mint egy fa évgyűrűi: szűkösebb és termőbb évek emlékképeiként.

S jó, hogy a valóság nyitottabb e metaforánál: hogy akiket ünnepelünk, maguk is szemlélői lehetnek az évgyűrűkben rejlő évtizedeknek.

LÓRINC PÉTER